
Hva er greia med Myklestul?

AKTUELT I FORENINGEN

ANDREAS HASLEGAARD

andreas.haslegaard@legeforeningen.no
Kommunikasjonsavdelingen

Han forsker på bruk av ultralyd blant allmennleger, skriver fagtekster som avslapping og har rosa kaninører liggende på kontoret. – Jeg har aldri vært så opptatt av å ha en rolle. Men jeg er opptatt av at folk blir lyttet til. At det skjer noe når ting ikke fungerer, sier Hans-Christian Myklestul, ny leder av Allmennlegeforeningen.



ROLLELOJAL– Jeg har nok en lav terskel for å åpne munnen. Det handler ikke om å være vanskelig, men om å være lojal mot en rolle, sier Hans-Christian Myklestul, ny leder av Allmennlegeforeningen. Foto: Legeforeningen/Thomas B. Eckhoff

Fastlegen, forskeren og trebarnsfaren Hans-Christian Myklestul vokste opp i Trondheim. Midt mellom et nybyggerfelt og et etablert område, med venner som valgte veldig ulike livsveier.

– Flere fra ungdomsskolen min har sonet lange straffer. Samtidig ble fem av oss leger. Jeg ble fascinert av hva som får folk til å ta valg, spesielt dårlige valg. Det var drivkraften for meg.

Tilfeldigvis fastlege

Det var aldri noe «jeg visste det siden jeg var tre år»-vei inn i medisinen for Myklestul. Han begynte med psykologi og religionsvitenskap. Det virket som et godt sted å starte, for å kanskje kunne forstå hvorfor folk gjør rare valg. Men etter siste eksamen på psykologistudiet sto han i sommersonn utenfor Nidarøhallen og kjente på tomhet. Det ble et vendepunkt.

– Jeg hadde en trygg sommerjobb, gode karakterer og alt lå til rette. Men jeg merket bare: dette er ikke nok. Jeg måtte gjøre noe annet. Så jeg søkte medisinstudier i Ungarn.

Han så for seg ett år. Det ble seks. I Debrecen ble han en del av et lite, norsk miljø. Ungarsk kultur, forteller han, er stolt og lukket. Som nordmann i en overgangsfase ble han aldri helt integrert. Likevel beskriver han årene som formative.

– Du får med deg et annet verdensbilde, du lærer språk, du lærer systemer. Og det forsterket ønsket mitt om å jobbe med mennesker i Norge

– Jeg skulle egentlig bli nevrolog. Det var i hvert fall planen. Men så fikk jeg et vikariat som fastlege. Det skulle bare vare et halvt år, og jeg tenkte: dette må jeg bare overleve. Men så ble jeg hektet...

– Det å jobbe som fastlege gir en frihet og en nærhet til folk som jeg ble veldig betatt av. Det faglige spennet er stort. Variasjonen passer meg godt. Å møte folk over tid har en verdi som ikke kan måles i enkelthendelser, forteller Myklestul som beskriver den delen av jobben som «den lavmælte hverdagsgleden».

En forsker i fastlegefrakk

Parallelt med legejobben har Myklestul i mange år drevet med forskning. Interessen ble vekket tidlig, men skjøt fart etter at han kom til Lillestrøm i 2013. Her ble han en del av et større fagmiljø, og etter hvert doktorgradsstipendiat.

– Forskning var ikke planen. Men jeg ble dratt inn i et prosjekt om ultralyd. Og da var jeg solgt. Jeg koste, og koser, meg veldig.

Prosjektet munnet ut i en doktorgrad om betydningen av ultralyd i allmennpraksis, og hvordan legene opplevde verktøyet. Myklestul opplevde at han lærte mye, både som lege og menneske.

– Jeg har et fantastisk veilederteam og gode kolleger rundt meg. Det har vært og er mye arbeid, men det er verdt det. Jeg tror jeg utviklet meg både faglig og personlig. Man blir mer bevisst på hvordan man jobber, og på hvordan man tenker.

Erfaringene tok han med seg videre til allmennpraksisen, og til undervisning og veiledning av nye leger. Han legger vekt på trygghet og tydelighet, og på å vise yngre kolleger at man kan være faglig sterk uten å ha alle svarene. Det handler mer om å tåle usikkerhet enn en fasit på alle symptomer og problemstillinger, mener han.

Den undervurderte fastlegeordningen

– Det er kanskje ikke så mange som drømmer om å skrive artikler etter arbeidstid, sier han og ler godt.

I 2022 skrev han blogginnlegget «Hva er greia med fastlegeordningen?» for Medisinsk fakultet ved Universitetet i Oslo. Teksten tok for seg systemfeil, overbelastning og hvorfor fastlegeordningen betyr så mye for helsetjenesten som helhet. For artikkelen ble han tildelt Skribentprisen 2023 fra Norsk forening for allmennmedisin.

– Jeg synes det er meningsfullt å få sette ord på ting. Særlig når det gjelder noe så grunnleggende som fastlegeordningen.

– Betydningen av fastlegeordningen er nok fortsatt undervurdert. Den har for lav status, men enorm betydning for innbyggerne og helsetjenesten, konstaterer Myklestul.

Tror på dialog

Når han nå skal lede drøyt 9000 allmennleger i stort og smått, er det naturlig å bore i hva slags ledertype han er. Han beskriver seg som pragmatiker.

– Jeg er opptatt av å få ting til. Og jeg tror ikke det finnes én metode. Noen ganger må man være prinsipiell, andre ganger må man være løsningsorientert. Men jeg tror alltid det er lurt å begynne med dialog.

Han har sittet i en rekke styrer og utvalg, både lokalt og nasjonalt.

Legeforeningen har vært en konstant i store deler av karrieren. Han ble med tidlig, og opplevde raskt at det ga mening å engasjere seg.

– Det er et fellesskap som betyr noe. Jeg har alltid vært opptatt av rettferdighet og rammer, og da er Legeforeningen en naturlig arena, beretter Myklestul. Han sier videre at han aldri har vært redd for å si ifra.

Tillitsverv, sier han, er heller ikke noe man planlegger. Det bare skjer. Og ofte kommer det av frustrasjon.

– Når jeg ser at ting kunne vært bedre, og det ikke skjer noe, så blir jeg rastløs. Da ender jeg opp med å engasjere meg. Jeg vil bidra til at systemet endrer seg til det bedre for studentene og legene.

Lettengasjert ledertype

– Jeg har nok en lav terskel for å åpne munnen. Det handler ikke om å være vanskelig, men om å være lojal mot en rolle. Og om å tørre å stå i motvind når det trengs.

Det gjelder også i krevende forhandlinger. Han mener mye handler om å lese rommet. Ikke bare gjennom tall og argumenter, men også stemninger og stillhet. Han tror det er mulig å få til mye, selv når det stormer.

– Det er lett å gå i skyttergravene. Men jeg tror vi kommer lenger med å lytte. Det betyr ikke at vi skal gi oss, bare at vi skal velge kampene med omhu.

En artig fyr

Det er lett å forstå hvorfor Myklestul er en yndet tillitsvalgt. Han er uformell, til stede og riktig så morsom. Det er mye latter og gøy der Myklestul ferdes. Ikke overraskende mener han også at humor har en plass i fastlegehverdagen,

– Det er en del av det å bygge tillit, sier han, og det å vise at man kan være uformell når situasjonen krever det. Særlig i møte med barn.

– Jeg har et sett rosa kaninører liggende på kontoret. De kommer frem når stemningen er vanskelig. Jeg tror det er viktig å vise at man er et menneske, ikke bare en lege, avslutter den nyslåtte allmennlederen.

Lavmælt humor, faglig trygghet og gjennomføringskraft.

Det er noe med Myklestul som gir meg lyst til å lytte – og tro at det faktisk går an å få til noe.

Publisert: 8. september 2025. Tidsskr Nor Legeforen. DOI: 10.4045/tidsskr.25.10.12

© Tidsskrift for Den norske legeforening 2026. Lastet ned fra tidsskriftet.no 4. juli 2026.